

TÓTH JOHANNA

/1

mint kisiklott vonatok egymásnak
úgy ütköznek a gondolataim
a tekinteted az enyémnek
ne bánts flóra
bánt eleget mindenki más
bántom magam én is

ha hallotad volna
a vagonok koccanását
most nem állnál így tétlenül
zavarodott tavaszi kiskabátban
tiperegve
értetlenül
hogy december van és karácsony
és még telt volna tüzelőfára

flóra
ha nem fúrtad volna magad
bele a sötétségbe
süketen és vakon
most nem kacagnál bánatodban
csontig fagyva kiskabátban
talán megvártad volna hogy
kísírjam magamból a férgeket hogy
boldog ember legyen belőlem végre

flóra ha
be tudtam volna fejezni

/2

felköhöglek
beragadt kátrány vagy
pici emlékdobozokban
idegsejt-fiókokban

ha tudtam volna
hogymert sosem fogysz el
csak két lépéssel hátrébb állsz
illetdelmesen ellöktelek volna
hogymert köszönöm de nekem így nem

mert így
csak pont az ingerküszöbről integetni
csak egy félbehagyott gobelin gubancos
fonalgombolyagja vagyunk

nyomokban még tartalmazzuk
hol a figyelmeztetés a csomagolásunkról
hogymert vigyázat allergiás reakciót okozhat

hol az adrenalininjekció
ha megállnál dobogni bennem

nyomokban még tartalmazzuk **(egymást)**
hol a figyelmeztetés a csomagolásról
hogymert vigyázat allergiás reakció

hol az adrenalininjekció
ha meg találász állni dobogni bennem

/3

a szeszélyeid fényében szeretsz és
csak egy élőkerítés vagyok
közted és a problémáid közt
egy köztes állapot
amit kívülről is belülről is
nyesnek de nem évente
kétszer hanem amikor épp
eszedbe jutok

csak párna vagyok amibe belekiabálhatsz
aztán mindig az ágy meg a fal között
végzem beszorulva
porosodok míg nem kell megint
eleget tenni a kényszernek

abrosznak használsz és
a hét fogásos vacsorából nekem
a lehulló kenyérmorzsák maradnak csak
még a kutya is megkapja
a maradékod én meg érjem be
azzal hogy épp van mivel
betömködni a lyukakat

magamat általad szeretem
pedig annak semmi köze hozzám
nem tűröm tovább

hogy engedély kell hozzá hogy
szeresselek téged

tudnod kell hogy
soha többé nem ölnék érted
nem viszem már utánad
a pórázom
nem kell majd napi kétszer sétáltatnod
vagy amikor épp eszedbe jutok

/4

ideje magunkra öltetni a kabátot
illedelmesen biccenteni és sétálni
ki erre ki arra

bánom már hogy vagy
bánnám azt is ha nem lennék
fordítom én mindkét orcámat
viszem mindkettőnk puttonyát

nélküled én járni sem ülni sem
mint a gyermek
felőttként csődöt mondtam
nekem nincs testem
én a te végtagjaid vagyok
mint az asztal meg a lábai
külön-külön semmirekellők
azt mondják mindig fájni fogsz –

mindentől is félek
de ez mindenre igaz
autópálya szélén rozsdásodó díztárcsa
vagyok
valaki biztos keres csak
sosem talál meg